

Tamara McKinley

De verre kolonie

 DE KERN

Proloog: De roep van de wulp

De rivier de Brisbane, 1795

Nog voordat de dageraad de kim kleurde, was de groep van acht ruiters op weg. Edward Cadwallader keek op naar de hemel. De maan bleef verscholen achter een dik wolkendek. Een nacht bij uitstek geschikt voor moord.

Ze reden vrijwel geruisloos over het stille terrein, want de hoeven van de paarden en de rinkelende tuigen waren omwikkeld met jute en de mannen wisten dat praten en roken uit den boze waren. Ze hadden dit al vaker gedaan, maar Edward voelde evengoed de opwindning die vlak voor een aanval altijd bezit van hem nam. Hij kon zijn ongeduld nauwelijks bedwingen bij het vooruitzicht op wat er in het verschiet lag.

Zijn blik gleed langzaam over de omgeving. Steile heuvels met scherpe pieken rezen aan weerskanten op uit het met struiken begroeide terrein. Donkere rotsblokken en groepjes bomen wierpen zwarte schaduwen en zijn paard schrok op toen er iets ritselde in de bosjes. Edward hield de teugels stevig vast, maar was gespannen, want ze waren dicht bij hun bestemming en konden door het minste of geringste geluid verraden worden.

Hij wierp een blik over zijn schouder naar de mannen die hem bereidwillig volgden op deze nachtelijke strooptocht en beantwoordde de grijns van zijn grijsharige sergeant. Hij en Willy Baines waren gelijktijdig bij het New South Wales Corps ingelijfd en hadden een cel gedeeld in de militaire gevangenis. De oudere man had naast hem in de beklagdenbank gestaan toen ze werden berecht voor een verkrachting en had samen met hem hun overwinning gevierd. Ze wisten altijd precies wat de ander dacht en kenden elkaars bloeddorst, en ondanks het grote klassenverschil beschouwde Edward hem als zijn beste vriend.

Hij tuurde in de duisternis. Ze waren al twee uur onderweg en zijn ogen waren helemaal aan het donker gewend. Hij kon ervan op aan dat zijn mannen met geen woord over hun missie zouden reppen wanneer ze terugkeerden naar Sydney. Er werd nooit openlijk over de zuiveringen gepraat, ook al kwamen ze steeds vaker voor en wist iedereen dat de zwarten werden verdreven van het land dat de blanken nodig hadden. Hoe minder het volk wist over de methoden die het leger gebruikte om ze weg te krijgen, hoe beter. Bovendien kon het niemand iets schelen.

Het gebied rond de Hawkesbury was al gezuiverd en alhoewel de vogelvrijverklaarde Pemulwuy nog op vrije voeten was, wist Edward dat het slechts een kwestie van een paar weken was voordat hij en zijn zoon werden gevonden en afgeschoten. Voorlopig had Edward tot taak gekregen de laatste leden van de Turrbal uit het land rond de Brisbane te verdrijven.

Het was een opwindende tijd en Edward nam er volop deel aan. Gedurende zijn jaren van ballingschap in de wildernis had hij veel geleerd en had hij gemerkt hoe opwindend het was om op de zwartjes te jagen. Zijn reputatie en het feit dat zijn mannen veel respect voor hem hadden waren doorgedrongen tot de legerleiding in Sydney Town en ondanks zijn twijfelachtige verleden was hij bevorderd tot majoor en had de generaal toegezegd dat zijn straf tijd met twee jaar verkort zou worden als hij erin slaagde het zwarte gif uit deze streek te verdrijven. Het leven was goed en hij keek uit naar de dag waarop hij naar Sydney kon terugkeren om een kapitaal te verdienen en een huis te bouwen waar iedereen jaloers op zou zijn.

Zijn opwinding werd nog groter bij de gedachte dat hij daar ook weer blanke vrouwen zou kunnen krijgen. De zwarte vrouwtjes stonken en vochten vaak als katten, al vond hij de uitdaging altijd leuk. Het zwarte fluweel was een heel nieuwe ervaring geweest, maar hij gaf toch de voorkeur aan de geur van blank vlees.

Hij concentreerde zich weer op zijn huidige taak. Hij zou meer dan genoeg tijd hebben om aan vrouwen te denken als ze hier klaar waren. Nu moest hij op zijn *qui-vive* blijven om niet in een hinderlaag te lopen. De zwarten waren dan wel achterlijke wilden, dit was nog altijd hun terrein en ze kenden het veel beter dan de soldaten, hoe goed die ook getraind waren.

De patrouille reed stil door over het ruige terrein, op hun hoede

voor krijgers die zich mogelijk in de schaduwen ophielden. Toen de inktzwarte hemel langzaam oplichtte tot een van storm bezwangerd grijs begon de spanning te stijgen. Dit was het gevaarlijkste deel van hun tocht, want nu bevonden ze zich op slechts een mijl van het kamp.

Edward hield zijn paard in en gleed uit het zadel. Hij wachtte tot de anderen zich om hem heen hadden verzameld. 'Jullie weten wat ons te doen staat?' vroeg hij op een nauwelijks hoorbare fluistertoon.

Ze knikten. Ze hadden het plan een paar dagen geleden tot in de puntjes uitgewerkt en wisten dat ze vrij spel hadden met de vrouwen die ze te pakken wisten te krijgen.

'Breng de musketten in gereedheid,' beval Edward, 'en vergeet niet dat er niemand in leven mag blijven.'

'Ook de meisjes en de vrouwtjes niet?'

Edward bekeek de nieuwe rekrut, een magere, vurige, jonge cavalierist met een militair strafblad en een voorliefde voor inlandse vrouwen. Met een strak gezicht en kille ogen liet hij zijn gezag gelden. 'Vrouwtjes fokken, en meisjes worden groot en gaan dan ook fokken. Het kan me niet schelen wat je doet en hoe je het doet, maar er mag hier na vannacht niemand meer in leven zijn.' Hij keek de cavalierist dreigend aan en zag tot zijn voldoening een vonk van angst in diens ogen.

Er kroop een blos over het bleke gezicht van de jongen.

Edward wendde zich weer tot Willy Baines. 'Wij gaan eerst op verkenning,' fluisterde hij, 'om te zien of ze er nog zijn.'

Willy krabde aan zijn stoppelbaard. De mannen hadden zich al vier dagen niet gewassen en geschoren, want de zwartjes roken de geur van zeep en pommade op een kilometer afstand. 'Zou wel moeten,' antwoordde hij. 'Volgens mijn spionnen komen ze hier al eeuwen.'

'Jij en je spionnen, Willy. Hoe krijg je het toch voor elkaar dat die inboorlingen je steeds zo veel vertellen?'

Willy schudde zijn hoofd toen ze bij de anderen vandaan liepen. 'Voor ons zijn ze allemaal zwart en ik kan ze nog steeds niet uit elkaar houden, maar er bestaan vetes tussen de stammen en voor een kruikje rum of een zakje tabak is er altijd wel iemand bereid zijn mond open te doen.'

Edward legde zijn hand op Willy's schouder. 'Ik begrijp nog steeds niks van ze, Willy, en wat mij betreft is de enige goede zwarte een dode zwarte. Kom, laten we een kijkje gaan nemen.' Terwijl de anderen

hun musketten laadden, slopen ze behoedzaam door de laatste struiken naar de waterkant. De rivier was ondiep en bochtig, en het riet en de overhangende boomtakken boden goede dekking in de maanloze nacht. De twee mannen gingen op hun buik liggen, met hun hoofd vlak boven het lange gras, en bekeken het slapende kamp.

De jonge vrijgezelle mannen, die de hoofdmoot van de krijgers vormden, lagen in een ongelijke, beschermende slagorde rond de vrouwen, kinderen en oude mensen. Bijna iedereen lag gewoon in de openlucht op de grond, maar er waren drie of vier *gunyahs*, hutten van gras en eucalyptustakken, waarin de stamoudsten sliepen. Honden bewogen en krabden zich, rooksliertjes stegen op uit de smeulende kampvuren, oude mannen rochelden en baby's maakten zachte geluidjes. Edward glimlachte toen hij het tafereel in zich opnam. De Turrbal hadden geen flauw idee wat hun te wachten stond.

Lowitja schrok wakker en trok instinctief haar vijfjarige kleinzoon dichter tegen zich aan. Iets had haar droom verstoord en toen ze haar ogen opende, hoorde ze de weemoedige kreet van de wulp. Het was de roep van de geesten, de indringende, naargeestige kreet van gekwelde zielen, een waarschuwing dat er gevaar dreigde.

Mandawuy begon te wurmen in haar strakke omklemming en zou zijn gaan huilen als ze haar hand niet op zijn mond had gedrukt. 'Stil,' zei ze op de zachte, gebiedende toon die hij had leren gehoorzamen. Hij bleef stil en onbevreesd zitten terwijl de lichtbruine ogen van zijn grootmoeder naar een punt buiten het terrein staarden. Hij vroeg zich af wat ze zag. Waren er geesten in het kamp? Hoorde ze hun stemmen, en als dat zo was, wat zeiden ze dan?

Lowitja luisterde naar de roep van de wolven. Het waren er nu veel meer. Het was alsof de geesten van de doden bijeenkwamen en hun stemmen zich samenvoegden tot een smartelijke kreet die zich in haar hart boorde. Opeens zag ze, in het grauwe licht van de dageraad, schimmige gedaanten tussen de bomen. Ze wist wie het waren en waar ze voor kwamen.

Ze moesten voortmaken, want het kamp werd al wakker. Edward en Willy versmolten geruisloos met de diepere schaduwen en keerden terug naar de wachtende mannen. Die stonden paraat, met de haan van hun musketten gespannen. De pret kon beginnen. 'Opstijgen.'

Edward pakte de teugels van zijn paard en zwaaide zijn been over het zadel. ‘Stapvoets.’

Met geoeffende precisie stapten ze voort tot ze bijna in het zicht van het kamp waren. Edward, die de rij aanvoerde, bracht zijn paard tot stilstand. De opwinding was bijna tastbaar toen hij zijn sabel ophief en de eerste stralen van de zon verblindend door het staal werden weerkaatst.

‘In de aanval!’

Als één man gaven ze hun paarden de sporen en galoppeerden ze voorwaarts. De dieren strekten hun hals, spreidden hun neusvleugels en legden hun oren plat tegen hun hoofd terwijl hun berijders hen schreeuwend en fluitend aanspoorden.

Lowitja keek als gehypnotiseerd naar het verschijnen van de geestmensen. In al haar dertig jaren had ze hen nog nooit zo duidelijk waargenomen en eerst dacht ze nog dat het donderende geluid werd veroorzaakt door een plotselinge zomerstorm. Ze schudde zich los van de visioenen en haar handen grepen Mandawuy automatisch strakker vast toen ze zag dat de nekharen van de honden overeind kwamen en hoorde hoe de vogels met geschrokken kreten en wild klapperende vleugels opvlogen uit de bomen.

Het gedender werd luider en de rest van de clan schrok wakker. Baby's en kleine kinderen begonnen te huilen toen hun moeders hen haastig naar zich toe trokken. Krijgers grepen speren en knuppels, de oude mensen bleven als versteend zitten, de honden blaften verwoed.

Het gedender kwam steeds dichterbij. Het overstemde alle andere geluiden en deed de grond trillen. Lowitja sprong angstig overeind. Nu begreep ze waarom de geesten aan haar waren verschenen, waarom ze haar hadden gewaarschuwd. Ze moest Mandawuy redden. Met alle kracht die in haar armen en benen zat, tilde ze haar kleinzoon op en zette het op een lopen.

Doornen schramden haar huid, takken zwiepten tegen haar lijf, boomwortels dreigden haar te laten struikelen toen ze door het bos rende. Ze hoorde de paardenhoeven denderen en de knallen van de gewerschoten die klonken als zweepslagen, maar ze keek niet om en rende zo hard als ze kon.

Mandawuy klampte zich aan haar vast met zijn armpjes en beentjes strak om haar heen geslagen. Hij gaf geen kik, maar zijn hete tranen

drupten op haar huid, terwijl in het kamp achter hen het gegil, het opgewonden gejoel en de gewerschoten echoden.

Lowitzja's hart bonkte, haar borst deed pijn, haar armen en benen werden zo zwaar als lood terwijl ze door het bos rende om het enige nog levende kind van haar zoon in veiligheid te brengen.

Ze galoppeerden dwars door de krakkemikkige *gunyahs*. De smeulende sintels van de kampvuren stoven alle kanten op, als in een vuurstorm. Na het eerste salvo zakten mannen, vrouwen en kinderen bloedend in elkaar op de grond. Ze werden meteen vertrapt door de aanstormende paarden. De lucht werd gevuld met ijselijke kreten en toen de nog ongedeerde leden van de clan op de vlucht sloegen, begon voor de patrouille de pret pas goed.

De honden vluchtten alle kanten op, vrouwen drukten hun kinderen tegen zich aan, mannen grepen haastig naar speren en *nulla's*. De ouden probeerden weg te kruipen of hieven hun armen op in een armzalige poging de sabels te weren. Kleine kinderen bleven verstijfd van angst staan kijken naar de paarden die op hen af kwamen en hen vermorzelden op de donkerrode aarde. Sommigen van de sterke, jonge mannen probeerden de vluchtende vrouwen en kinderen te verdedigen, maar ze kregen geen kans hun speren te werpen of met de zware, houten *nulla's* toe te slaan voordat ze in stukken werden gehakt.

Edward zinderde van moordlust toen hij zijn paard scherp wendde en zijn tweede schot afvuurde op een oude vrouw die ineengedoken bij een smeulend kampvuur zat. Toen hij snel herlaadde, zag hij dat ze boven op de sintels viel. Hij zou geen tweede kogel aan haar verkwisten. Ze ging zo ook wel dood.

Hij bleef laden en schieten tot de loop van zijn geweer zo heet was dat hij zijn vingers eraan brandde. Toen hij niet meer kon schieten, gebruikte hij de musket als een knots waarmee hij links en rechts schedels insloeg en nekken brak. Degenen die niet hard genoeg konden lopen werden tegen de grond geslagen en afgemaakt met zijn sabel. Zijn paard was bedekt met schuimig zweet en sperde angstig zijn ogen open toen de *gunyahs* in brand vlogen en de open plek vol rook kwam te staan. De geur van brandend vlees en eucalyptustakken vulde de lucht en de verstikkende, zwarte rook prikte in Edwards ogen.

Twee van zijn mannen waren afgestegen en joegen op een paar vrouwen die het bos in vluchtten. Willy maakte korte metten met een

paar kinderen en de anderen waren bezig drie krijgers af te maken die zich trachtten te verdedigen door hun speren op te heffen.

Edward reed in kleine cirkels rond terwijl hij twee jongens najoeg en afmaakte met één enkele slag van zijn sabel. Het staal was rood van hun bloed, zijn uniform zat onder de spatten en de flanken van zijn paard voelden kleverig aan. Maar het was nog niet genoeg, zijn bloeddorst was nog niet bevredigd, en dus zocht hij naar nieuwe slachtoffers.

Aan de rand van de open plek zag hij een meisje. Ze was bijna bij de bomen, maar kwam niet snel vooruit omdat ze het lemmet van een sabel al had gevoeld. Hij zag de bloedende wond aan haar schouder, het zwarte vlees dat uiteenweek als een obscene roze mond.

Hij gaf zijn paard de sporen en hief zijn sabel weer op. 'Die daar is voor mij, Willy!' riep hij toen hij zag dat zijn vriend het meisje tegelijk met hem in de gaten kreeg.

Ze keek over haar schouder, haar ogen wijd opengesperd van angst.

Edward stoof langs haar heen en versperde haar de weg.

Het meisje bleef stokstijf staan.

Edward onthoofdde haar met één slag en spoedde zich terug naar het midden van het kamp om te zien wat de anderen voor hem hadden overgelaten.

Lowitja hield zich schuil tussen de beschermende takken van de boom, hoog boven de grond. Ze klemde Mandawuy tegen zich aan en hield hem stil door hem te zogen terwijl in de verte de slachting in alle hevigheid voortduurde. Ze hoorde onder zich rennende voeten, het knallen van de geweren, het gekrijs van de gewonden, en huilde stille tranen toen ze brandend vlees rook. Ze durfde zich de afgrijselijke dingen die haar clan werden aangedaan niet eens in te beelden en bad tot de Grote Geest dat sommigen van hen deze dag zouden overleven.

De stilte die eindelijk neerdaalde was nog angstaanjagender. Een beklemmende stilte, gevuld met een duisternis waaraan geen einde leek te komen. Ze wachtte de hele nacht, trillend van de moeite die het haar kostte om Mandawuy in haar armen te houden en tegelijkertijd haar evenwicht te bewaren op de tak. Slapen durfde ze niet.

De zon vormde een smalle, bleke streep aan de horizon toen ze naar beneden klauterde met het dierbare kind op haar rug. Met zijn kleine handje stevig in de hare liep ze behoedzaam terug naar de open plek,

gereed om opnieuw te vluchten. Ze was bang voor wat ze zou zien, bang voor wat haar te wachten stond, maar de vooroudergeesten riepen haar, leidden haar naar het slagveld opdat ze met eigen ogen zou zien wat de witte mannen hadden gedaan om het te kunnen doorgeven aan de volgende generaties.

Ze bleef staan aan de rand van de open plek, nog niet moedig genoeg om de plaats des doods te betreden. Het was volkomen stil in het kamp en in de stilte hoorde ze de fluisterstemmen van de dode krijgers uit het verre verleden die de leden van de Eora en de Turrbal kwamen halen om ze naar de wereld van de geesten te begeleiden. Rouwkransen van rook stegen loom op in het windstille ochtendglorren en hingen als zachtjes deinende, spookachtige sluiers boven de verspreide kookpotten, verminkte lichamen en gebroken speren.

Lowitja stond daar met haar kleinzoon en huiverde. Niemand was gespaard, zelfs de allerkleinsten niet. Ze hoorde vliegen zoemen en zag de donkere zwermen hangen boven de vertrapte lijken die overal verspreid lagen en al sporen toonden van de aasetende kraaien en de dingo's die 's nachts om de verse kadavers hadden gevochten. Weldra zouden ook de varanen komen met hun scherpe tanden en klauwen, en daarna zouden de insecten en maden zich ontfermen over wat er nog over was.

Lowitja bekeek het veld des doods en wist dat haar volk was uitgeroeid. De voorspellingen in de geestdromen en de stenen waren uitgekomen. Ze zou nooit meer terugkeren naar deze plek, maar verder westwaarts trekken naar Uluru. Het was een lange, gevaarlijke reis voor een vrouw alleen en ze zou er de rest van haar leven voor nodig hebben, maar Uluru was waar haar geest thuishoorde en ze stierf liever onderweg daarnaar toe dan hier te blijven te midden van de witte barbaren.

Ze tilde haar kleinzoon op en kustte hem. Hij was de laatste volbloed-Eora, de laatste schakel tussen haar, Anabarru en de grote voorouder Garnday. Ze moest goed over hem waken.

DEEL EEN

De ommekeer

I

De Atlantica, juli 1797

George Collinson stond op het hellende stuurboorddek en zocht door de verreijkjer de hoge golven van de Zuidelijke Oceaan af. Het was vroeg in de ochtend en de zon wist nauwelijks door de voortjagende wolken heen te komen. Zeemeeuwen krijsten en de wind sneed als een pas geslepen mes door zijn jas en zeelaarzen. De zeilen van de *Atlantica* stonden strak gespannen en het want kreunde.

Ze hadden nu al dagen geen walvissen gezien, maar omdat ze al behoorlijk veel vaten olie en gezouten vlees in het ruim hadden en voldoende balein voor honderden korsetten, vroeg de Amerikaanse kapitein, Samuel Varney, zich af of ze niet beter konden terugkeren naar Sydney Cove. Ze zaten al een halfjaar op zee en de bemanning was rusteloos.

De walvisvaarder *Atlantica* had Nantucket in Massachussetts als thuishaven, maar voor het korte seizoen van de walvisjagers die daar voor de kust werkten, haalde de scheepsbemanning de neus op. Het schip was gebouwd voor de ruige wateren tussen Van Diemen's Land en Nieuw-Zeeland en de bemanningsleden wisten dat ze bij iedere reis maandenlang ver van de bewoonde wereld zouden zitten. Het schip was uitgerust met drie masten, een stompe boeg, een plat achterstevan en zeven boten die aan talies tegen het berghout hingen. Achter de grote mast stond een lelijke, bakstenen traankokerij met grote ketels boven ovens die bij de volgende vangst weer zouden worden opgestookt om het spek te koken. De kapitein en zijn officieren hadden hutten op de achterplecht, de harponiers kooien in het deel dat het vooronder werd genoemd. De rest van de bemanning sliep voorin, en midscheeps was het luik dat toegang gaf tot het grote ruim waar de lading, de victualiën en tweeduizend voet aan reservetouw waren opgeslagen.

George trok een verbeterd gezicht toen hij langzaam maar zeker doorweekt raakte van de striemende regen en het ijzige zeewater dat over het dek sloeg, maar bleef door de verrekijker turen, op zoek naar de bekende fonteinen of een driehoekige staartvin die het begin van de jacht zouden inluiden. In deze tijd van het jaar wemelde het in deze zuidelijke wateren meestal van de walvissen en iedere vangst leverde hem een extra bonus op.

Bijna een uur later schalde een kreet over het schip. 'Bakboord! Walvissen op drie mijl!'

George draaide zich snel om en stelde zijn verrekijker erop in. Zijn hart begon sneller te kloppen en zijn mond werd droog toen hij de onmiskenbare fonteinen van meerdere zwarte walvissen zag. Zo dadelijk zou de jacht beginnen en een vertrouwde opwindingsmaakte zich meteen van hem meester.

Kapitein Varney gaf vanaf het achterdek met een bulderende stem boven de wind uit bevelen en draaide aan het roer om de boeg naar bakboord te wenden. De matrozen haastten zich om de zeilen bij te stellen en George holde samen met de anderen naar de boten. Die waren iets meer dan tien meter lang en liepen zowel voor als achter in een punt uit zodat de boeg en het achtersteven altijd hoog boven het water lagen. Op de bodem van elke boot lag een tros hennepouw van tweehonderd vadem lengte en de twintig kerven in de harpoenpaal stonden voor het aantal walvissen dat ze de afgelopen zes jaar hadden gevangen. Samuel Varney wilde altijd een vijfkoppige bemanning per boot, zodat aan weerskanten door een gelijk aantal mannen werd geroeid nadat de harpoenier zijn roeispaan introk. De zesde roeibank, die in de boeg zat, had uitsparingen voor de dijnen van de harpoenier, zodat die stevig stond wanneer hij het met weerhaken uitgeruste wapen gooide.

George sprong in de eerste boot, die al werd neergelaten. Hij voer nu drie jaar met Samuel Varney en was een vaardige roerganger geworden. Toen hij zijn plaats achter in de boot innam en het roer greep dat vanaf de leren bindingsband een reikwijdte van bijna acht meter had, voelde hij de spanning stijgen, want nu ging het erom welke van de boten als eerste dicht genoeg bij een walvis was om de harpoen te kunnen gooien.

Met het zeil gehesen om van de wind te profiteren, trokken de mannen aan de riemen, onder leiding van George die hen met iedere ver-

wensing die hij kende aanvuurde nog harder te roeien en de boot zo scherp mogelijk op het dichtstbijzijnde gestroomlijnde dier af stuurde. De andere roergangers waren net zo verbeterd en hun kreten overstemden het geraas van de golven toen ze op hun doel afstevenden.

De boot van George kreeg een lichte voorsprong. Ze waren nu dichtbij, zo dichtbij dat de boot in tweeën gehakt zou worden als het grote beest met zijn staart zou slaan. Zo dichtbij dat ze zijn oog konden zien en de stromingen van het water rond het dier voelden. Ze naderden hem vanaf de lijzijde en voelden de waterverplaatsing die het dier veroorzaakte. Eén klap van de staartvin en ze waren er geweest.

‘Hou je klaar!’ riep George naar de harpoenier.

De man trok onmiddellijk zijn roeispaan in de boot, stond op, plaatste zijn benen in de holtes van de boegbank, hief zijn harpoen en schatte de afstand tot de walvis.

‘Nu!’

De ijzeren speer met de scherpe weerhaken drong diep in het gladde, zwarte vlees.

‘Raak!’ riep George naar de andere boten. Zo wisten de anderen dat ze de wedstrijd verloren hadden en zouden ze op veilige afstand wachten tot het dier was gedood.

De walvis rees op uit het water en ging zo tekeer dat de kleine boot dreigde om te slaan. Het touw gierde door de ijzeren ringen en rond de harpoenpaal toen het dier onder water verdween.

George wisselde snel van plaats met de harpoenier. Hij greep een lans en wachtte. Het was zijn taak het beest te doden, nu het de prik van de harpoen had gevoeld.

De walvis zat enige vadem onder hen, maar opeens, in een explosie van water, kwam hij weer naar boven en schoot hij weg, de boot achter zich aan trekkend. ‘Steek de riemen op!’ riep George opgewonden. ‘Hij neemt ons op sleeptouw!’

De mannen trokken de riemen binnenboord en gooiden water over het harpoentouw, dat met zo’n vaart langs de paal schoot dat het in brand dreigde te vliegen. Ze haalden het touw in en lieten het vieren al naargelang het dier dook en opdook en rollende bewegingen maakte om te proberen zich van de harpoen te bevrijden.

George wachtte geduldig en na bijna een uur begon de zwarte walvis tekenen van vermoeidheid te vertonen. Toen hij weer boven water

kwam om adem te halen was de fontein die uit het spuitgat spoot niet meer zo hoog en krachtig en was de vaart van het dier danig afgenomen. George sloeg toe en de lans boorde zich vlak achter het oog van het dier diep in het vlees.

Even later spoot er bloed uit het spuitgat.

‘Rode vlag!’ riep George. ‘Hou je vast.’

In zijn doodsnood kreeg de walvis nieuwe kracht en trok de kleine boot wild met zich mee. De enorme staartvin gaf klappen op het water terwijl het dier zich om en om rolde van de pijn. Bloed spoot over de mannen en kleurde de kolkende zee rood. De boot werd heen en weer geslingerd en de mannen klampten zich angstvallig aan de randen vast terwijl het water in de boot bijna tot hun knieën steeg. George kon niets anders doen dan bidden dat de harpoenier net zo vaardig met het roer overweg kon als hijzelf om de koers van de boot steeds te corrigeren in het kolkende kielzog van het dodelijk verwonde dier.

Langzaam maar zeker verloor de walvis echter de strijd. Na nog een laatste fontein van bloed rolde hij op zijn zij, waarna hij zich niet meer bewoog.

‘Vin boven water! Haal hem binnen!’ seinde George snel naar de andere boten.

De anderen hadden de jacht gevolgd maar waren ruim uit de buurt gebleven nadat de walvis was geharpoeneerd, omdat dat het gevaarlijkste onderdeel van de jacht was en je makkelijk overboord kon slaan als je even niet oplette. Nu moesten ze het dier snel vastbinden, voordat hij volliep met water, en hem meeslepen naar de *Atlantica*, waar ze het walvisspek tot olie zouden koken, de botten zouden schoonmaken en het vlees pekelen en in vaten verpakken. Dan konden ze morgen beginnen aan de lange terugreis naar Sydney.

Sydney Cove, juli 1797

George stond op het dek te genieten van de warmte van de zon en de bekende geluiden van Sydney Town, toen iemand een vlezige hand op zijn schouder legde. Het was Samuel Varney. ‘Verkwist je geld niet, beste jongen,’ zei hij met zijn zware stem. ‘Hoeren en rum dienen slechts vluchtige compagnons te zijn. Zet je geld liever op de bank.’

George had deze preek moeten aanhoren in iedere haven die ze

de afgelopen drie jaar hadden aangedaan en de raad ook opgevolgd, op een paar incidenten na toen rum en wellust hem de baas waren geworden. 'Mijn bankrekening staat er helemaal niet slecht voor, kapitein,' antwoordde hij lachend.

Samuels helderblauwe ogen flonkerden in zijn gerimpelde, verweerde gezicht toen hij aan zijn dikke, witte baard krabde. 'Daar twijfel ik niet aan, jongen,' bromde hij. 'Je bent vrij verstandig voor zo'n jonge knaap.'

'Zo jong ben ik niet, hoor,' zei George. 'Ik ben drieëntwintig.'

'Ha! Dan heb je nog heel wat jaartjes te gaan voordat je zo oud bent als ik, maar ik maak me geen zorgen. Jij komt er wel.' Samuel had zout water in zijn aderen en kende de zeeën beter dan wie ook. Hij was bovendien een geslepen zakenman en zijn vloot van vijf walvisvaarders en twee robbenjagers dreef handel vanaf de zuidpoolcirkel tot aan de Kruideneilanden en de overkant van de Atlantische Oceaan. Hij had George aanvankelijk in dienst genomen als dekknecht, maar toen de jongen eenmaal wat ervaring had opgedaan en duidelijk was geworden dat het zware zwerversleven op een walvisvaarder hem goed beviel, had Samuel hem onder zijn vleugels genomen. Ze hadden in elkaar liefde voor de zee, talent voor zakendoen en het plezier van de jacht herkend en George had zich onder zijn leiding helemaal kunnen ontplooiën.

Hij stond naast zijn mentor terwijl ze zwijgend een pijp rookten en toekeken hoe de laatste vaten walvisvlees en olie werden uitgeladen. De lading gezouten rundvlees en varkensvlees stond al op de kade, en de vaten kostbare rijst, tabak, thee en kruiden die ze hadden meegebracht van de Kruideneilanden en Batavia werden naar de overheidsmagazijnen vervoerd. De laatste reis was zeer rendabel geweest en George wist al wat hij met zijn aandeel in de winst ging doen.

Alsof hij de gedachten van de jongeman kon lezen wees Samuel naar een groot terrein ten westen van de haven. 'Daar zou iemand eigenlijk een pakhuis moeten bouwen,' baste hij, 'iemand met een goede neus voor zaken, die er de middelen voor heeft.'

'Daar ben ik het helemaal mee eens,' antwoordde George. 'En ik heb vanmiddag toevallig een afspraak met de havencommissie om de pacht te bespreken.' Hij keek naar de oude man met zijn door het zeewater aangevreten muts, gebreide tuniek, ruwe linnen broek en stevige zeelaarzen. Wie hem zo zag, zou niet vermoeden dat hij een bijzonder welgesteld man was. 'Maar het zou voor alle betrokkenen

goed zijn als een bepaalde kapitein van een bepaalde walvisvaarder erin toestemde zijn koopwaar daar op te slaan, zodat men in mijn winkel waren zou kunnen kopen tegen scherpe prijzen.'

Samuel bulderde van het lachen. 'Die kapitein zou niet goed wijs zijn als hij zo'n gelegenheid aan zijn neus voorbij liet gaan.' Toen keek hij weer serieus. 'Maar is je opzichter te vertrouwen? Wie in zijn een-tje een pakhuis beheert, kan door allerlei dingen in verleiding worden gebracht als de eigenaar zelden aanwezig is.'

'Matthew Lane heeft een vrouw en acht kinderen. Hij zal het niet wagen me te bedonderen.'

Samuel streek bedachtzaam over zijn baard. 'Als je het land weet te krijgen, hebben we een deal,' zei hij toen. Hij schudde George' grote hand en kneep hem zowat fijn.

'Ik moet maar eens aan wal gaan om me voor te bereiden op de bespreking met de commissie,' zei George grijnzend. 'Eerst in bad en dan naar de barbier om me te laten knippen en scheren.'

'Ga je na de bespreking naar je ouders?' vroeg Samuel.

George knikte. 'Het is een hele tocht naar Hawks Head Farm, maar mijn moeder vergeeft het me nooit als ik dat niet voor mijn familie overheb.'

Samuel kreeg pretlichtjes in zijn ogen. 'Heeft ze je wel vergeven dat je geen boer meer wilde zijn?'

George stak zijn handen wat dieper in zijn broekzakken. Zijn ouders hadden zich grote zorgen gemaakt over zijn vertrek, maar toen hij voor het eerst een walvisvaarder had gezien, had hij meteen geweten wat hij wilde worden. Zijn moeder had zich hevig verzet tegen zijn plannen, maar hij had doorgezet en haar uiteindelijk weten te overtuigen dat het voor hem het beste was om te gaan varen. 'Nee, niet helemaal,' gaf hij toe, 'maar ik geloof dat ze nu wel inziet dat ik nooit een boer in hart en nieren ben geweest en Ernest kan de boerderij makkelijk zonder mij aan, zolang ik erin blijf investeren.'

De blauwe ogen keken hem kalm aan. 'Je slaat een luchtige toon aan, maar ik heb het gevoel dat de gebeurtenissen die je ouders hebben genoopt naar de Hawkesbury te verhuizen, je nog steeds dwarszitten.' Hij zweeg even toen George zijn blik afwendde en zei toen: 'Ik heb de geruchten gehoord, beste jongen.'

George staarde naar het kleine houten huis op de heuvel achter de baai. Hij herinnerde zich alles nog als de dag van gisteren en was zich

ervan bewust dat de gebeurtenissen zelfs na vier jaar nog een schaduw wierpen over hun leven. Samuel had gelijk: het was tijd om ze onder ogen te zien.

‘Het was de ergste periode in mijn leven. Ernest was verloofd met Millicent,’ begon hij aarzelend. ‘Ze had de gruwelen van de Tweede Vloot overleefd en mijn moeder had haar in huis genomen omdat ze uit dezelfde streek in Cornwall kwam als wij.’ De woorden kwamen allengs makkelijker toen hij vertelde hoe iemand had gezien dat Millicent was weggerend na een woordenwisseling met zijn zus Florence, kort daarna was verkracht door Edward Cadwallader en zijn vrienden, en uiteindelijk de moed had kunnen opbrengen om de mannen voor het gerecht te dagen.

‘In plaats van te erkennen welke rol ze in de gebeurtenissen van die avond had gespeeld, is mijn zus halsoverkop vertrokken, maar ik vraag me af of haar getuigenis veel invloed zou hebben gehad. De rechtszaak was een aanfluiting. Millicent is eraan kapotgegaan en mijn hele familie heeft er zwaar door geleden,’ zei hij bitter.

‘Edwards vader, Jonathan Cadwallader, de graaf van Kernow, heeft tijdens de rechtszaak onthuld dat hij en mijn moeder vroeger een verhouding hebben gehad. Hij heeft een brief van haar gebruikt om haar naam zwart te maken en haar van wraaklust te beschuldigen omdat ze hem niet had gekregen. Haar vriendschap met Millie, die vele jaren eerder voor hem had gewerkt en door hem was ontslagen, gebruikte hij ter ondersteuning van dat argument. Dankzij de valse getuigen die de beklaagden hadden, werden ze uiteindelijk vrijgesproken.’

George balde zijn handen tot vuisten. ‘Mijn vader wist wat er tussen mijn moeder en de graaf was voorgevallen – dat was de reden waarom we naar Australië waren gegaan – maar omdat het nu openbaar was gemaakt, was mijn arme moeder gedwongen Ernest en mij er alles over te vertellen.’ Ondanks de warmte rilde hij. ‘Toen Millicent zelfmoord had gepleegd en Florence was vertrokken, verloor mijn vader bijna zijn geloof in God en was mijn moeder ten einde raad. Ernest kon alleen nog maar aan wraak denken. Hij was zo woest dat hij zich zelfs afkeerde van alle mensen die van hem hielden.’

‘Ik begrijp heel goed waarom ze naar de Hawkesbury zijn verhuisd.’ Samuel keek naar het huisje op de heuvel. ‘Hier hadden ze nooit met al die herinneringen kunnen leven.’

‘De verhuizing is hun redding geweest. Ernest heeft zich helemaal op het werk op de boerderij gestort en vader heeft zijn energie aangewend voor het oprichten van een missiepost.’

‘En je moeder?’

George glimlachte vertederd. ‘Mijn moeder is een vissermansdochter uit Cornwall met een ijzeren wil. Ze zal buigen maar nooit breken.’

‘Maar ze zal zich toch wel zorgen maken over je zus,’ zei Samuel. ‘Hebben jullie nog iets van haar gehoord?’

George schudde zijn hoofd. ‘Florence heeft altijd gedaan wat ze zelf wil en we hebben ons erbij moeten neerleggen dat we pas iets van haar zullen horen als ze er zelf aan toe is om terug te komen.’ Hij haalde diep adem en voelde de warmte van de zon weer. De herinneringen waren voorlopig weer naar de achtergrond verdwenen.

‘Het zal je familie goed doen als je op bezoek komt. Het zal ze wat troost brengen,’ zei Samuel.

‘Uit de brieven van mijn moeder heb ik begrepen dat er hoop voor de toekomst is. Ernest heeft verkering met de oudste dochter van een naburige boer. Ze is een paar jaar ouder dan hij maar in alle opzichten een aardig meisje. Volgens mijn moeder is ze mollig en aardig om te zien, en net zo goed in het huishouden als met het vee.’ Hij wierp een blik op Samuel. ‘Een uitstekende partner voor Ernest, als je het mij vraagt.’

‘Ik denk dat het niet lang zal duren voordat een meisje haar klauwen ook in jou zet, jochie, maar vrouwen zijn niks anders dan een duur probleem en ik kan het weten, want ik heb drie echtgenotes gehad en aan geen van drieën heb ik iets gehad nadat de eerste verliefdheid voorbij was. Ze hebben me niet eens kinderen geschonken.’

George lachte. ‘Ik heb het veel te veel naar mijn zin om aan een huwelijk te denken,’ antwoordde hij en hij tikte het klokhuis uit zijn pijp. ‘Een vrouw zal heel hard moeten kunnen lopen om mij te vangen. En wat kinderen betreft...’ Hij rilde. ‘Geen haar op mijn hoofd die daaraan denkt.’

‘Uiteindelijk krijgen ze ons allemaal te pakken, jochie,’ antwoordde Samuel. ‘Vroeg of laat bezwijken we allemaal voor een leuk snoetje en bevallige enkels en dan laten onze hersenen ons in de steek.’

‘Ik niet,’ zei George opgewekt. Hij gaf Samuel een ferme klap op zijn schouder, stak zijn handen in zijn zakken en floot een zeemans-

liedje toen hij de valreep afdaalde naar de kade. Het leven was goed zoals het was. Het laatste waar hij behoefte aan had, was een vrouw die het zou ontwrichten.

Sydney Town, augustus 1797

Eloise vocht tegen de misselijkheid die haar nu al de volle zeven maanden van haar zwangerschap plaagde en meed de spiegel van haar kaptafel. Ze wist dat ze er bleek en betrokken uitzag en dat haar groene ogen hun glans hadden verloren. 'Ik snap niet waarom iedereen zegt dat je helemaal opbloeit als je zwanger bent,' zei ze. In haar stem was nog een licht spoor van haar Duitse afkomst te horen. 'Ik voel me halfdood en zie er ook zo uit.'

Edward Cadwallader gaf haar een vluchtig kusje in haar nek. 'Het duurt nu niet lang meer,' zei hij terwijl hij zichzelf in de spiegel bekeek en zijn snor gladstreek. 'Onze zoon laat alleen maar zijn aanwezigheid gelden.'

Eloise keek naar hem toen hij naar de open haard liep. 'We weten niet of het een jongetje is,' zei ze.

'Cadwalladers krijgen altijd zoons,' zei hij ongeduldig. 'Schiet een beetje op, Eloise, we mogen de gouverneur niet laten wachten. Je zit verdorie nog in je nachtpon.'

'Ga maar zonder mij,' zei ze. 'Ik voel me niet lekker en men zal wel begrijpen waarom ik niet kan komen.'

'Zelfmedelijden is geen reden om niet te gaan,' beet hij haar toe. 'Kleed je aan.'

Eloise verzette zich. 'Ik heb geen zin in dat feestje van de gouverneur,' zei ze. 'Je zult er meer van genieten als ik hier blijf.'

'Je bent mijn vrouw en je doet wat ik zeg,' sprak hij bars.

Maar Eloise liet zich niet dwingen. Haar vader, baron Oskar von Eisner, had ook altijd een barse toon aangeslagen tegen haar en haar zusters en ze was gewend aan intimidatie, al had haar vader haar nooit zo kil zijn wil opgelegd als Edward. 'Ik ben zwanger van je kind,' zei ze kalmpjes. 'Het is een zware zwangerschap en ik voel me niet goed. De gouverneur zal er heus wel begrip voor hebben als ik niet kom.'

Hij keek haar dreigend aan. 'Tegen de baron kun je misschien zo'n toon aanslaan,' zei hij, 'maar ik sta ongehoorzaamheid niet toe.'

Eloise bleef uiterlijk kalm, maar haar hart bonkte. Zijn houding maakte haar duidelijk dat hij een heel ander soort man was dan haar vader. ‘Het is geen kwestie van ongehoorzaamheid, Edward,’ zei ze op een toon waarmee ze hem hoopte te sussen, ‘maar van gezond verstand. Stel dat ik daar flauwval of moet overgeven. Dat zou bijzonder onaangenaam zijn en ik neem aan dat je zoiets liever wilt vermijden.’

Edward keek haar lange tijd aan. ‘Ik had kunnen weten dat een Duitse *Frau* overal een antwoord op heeft.’ Hij beende de kamer door en deed de deur open. ‘We zullen dit verder bespreken wanneer ik terug ben. Ik verwacht dat je volledig gekleed in de salon op me zult wachten, ongeacht hoe laat het wordt.’

Hij gooide de deur met een klap achter zich dicht. Eloise kromp in elkaar.

Opeens werd de frustratie haar te veel. Ze pakte haar haarborstel en gooide hem zo hard als ze kon tegen de muur. Hij viel met een zachte plof op de grond. Eloise liet zich langzaam weer neerzakken op het krukje bij de kaptafel. Edward putte haar langzaam maar zeker uit en ze zag nu al op tegen zijn terugkeer omdat ze wist dat het hard tegen hard zou gaan en ze steeds minder kracht had om terug te vechten.

Ze luisterde in de stilte naar de krakende geluidjes van het huis dat ze hadden gehoord. Het stond aan de rand van de stad en was klein en tochtig. De kamers stonden vol tassen, kisten en dozen, in afwachting van de dag waarop hun huis in Watsons Bay klaar zou zijn. Ze hadden net zo goed een paar kamers in haar vaders hotel aan de haven kunnen betrekken, maar Edward had dat aanbod afgeslagen, en na de bruiloft waren ze hier ingetrokken.

Het was alsof de muren in de stilte op haar afkwamen en toen ze de baby voelde bewegen, legde ze haar handen op haar buik en vocht ze tegen haar tranen omdat die het weinige zelfvertrouwen dat ze nog over had, zouden ondermijnen. Ze verlangde naar het gezelschap van haar zusters, naar de goedhartigheid van haar vader en de troost van een vertrouwde omgeving. Ze verlangde naar dat alles om meer redenen dan alleen het kille gebrek aan medeleven van haar echtgenoot.

Een houtblok zeeg ineen in de haard, wat een wolk van vonken veroorzaakte die snel in de schoorsteen verdween. Eloise staarde naar het gloeiende hout en maakte de balans van haar situatie op. De titel van haar vader had hier weinig te betekenen en toen hij het inmiddels goed lopende hotel aan de haven had gebouwd, was hij nog meer bui-

ten het rigide klassensysteem van deze Britse kolonie komen te staan, waar men weinig achting had voor handelaars. Door haar huwelijk met de erfgenaam van de graaf van Kernow had ze binnen de society van Sydney enig aanzien gekregen, maar ondanks het feit dat ze in München op school had gezeten en goed Engels sprak met slechts een heel licht accent, wist ze dat men haar in bepaalde kringen nog steeds met achterdocht bezag. Ze had zich moeten harden tegen de kunstige kleineringen en geniepige glimlachjes en had tevens geleerd het kleinburgerlijke snobisme van de vrouwen te negeren, maar tegen haar eigen echtgenoot had ze geen verweer.

Ze waren nog geen jaar getrouwd, maar Edwards constante kritiek en dictatoriale manier van doen hadden hun tol al geëist. Eloise hield zich hardnekkig vast aan de wetenschap dat het niet aan haar lag: zijn ware karakter had zich een paar weken na de bruiloft openbaar en hij verschilde nu in alle opzichten van de man die hij was geweest toen hij haar het hof maakte. Hij was vaak weg, wilde nooit dat haar familie op bezoek kwam, eiste van haar altijd een perfect voorkomen, werd steeds humeuriger en had altijd wel iets op haar aan te merken.

Ze trok haar zijden peignoir strakker rond haar nachtopon toen ze terugdacht aan de roes van hun verkering, en zag die nu, met wijsheid achteraf, voor wat het was geweest. Haar naïviteit had haar de das omgedaan, want ze had nog nooit eerder zo'n geraffineerd persoon ontmoet, en was zo onder de indruk geraakt van zijn onberispelijke manieren en innemende gedrag, dat ze blind was geweest voor de man achter het indrukwekkende uniform en de Engelse titel die hij zou erven.

Ze staarde nietsziend naar de vlammen. Ze had haar intuïtie moeten volgen en zijn avances moeten weigeren toen hij haar had benaderd. Ze had in het begin al een duistere zijde vermoed achter de oogverblindende glimlach, maar die had zijn hofmakerij juist een extra dimensie gegeven en ze was als een blok gevallen voor zijn charme. Ze had gedacht dat ze verliefd was. Maar liefde was wat ze tussen haar ouders had gezien, liefde bleef groeien, schonk troost, veiligheid en vriendschap, liefde was een gevoel van welbehagen dat twee mensen aan elkaar bond en tegen de rest van de wereld beschermde.

Eloise zag zich gedwongen te accepteren dat alles wat ze in de rooskleurige dagen van hun onstuimige romance had ervaren, niets

anders dan een bevlieging was geweest. Ze had in een fantasiewereld geleefd, gedacht dat ze haar prins had gevonden met wie ze lang en gelukkig zou leven, en de eerste paar weken had het ernaar uitgezien dat haar dromen waren uitgekomen, want het kind dat nu in haar groeide, was in de eerste maand al verwekt.

Ze slaakte een diepe zucht. Ze kon het gevoel niet van zich afzetten dat ze had gefaald. Zodra haar buik was gaan zwellen en ze door de zwangerschap verzwakt raakte, waren Edwards genegenheid en aandacht voor haar bekoeld. Hij dronk veel, had een onvoorspelbaar temperament en nu was het al zover dat ze blij was dat hij zo vaak van huis was. Het was duidelijk dat hij niet meer van haar hield, en ze vroeg zich af of hij zelf ook spijt had van het huwelijk.

Ze stond op en begon zich aan te kleden. Ze moest leren leven met het feit dat Edward altijd iets aan te merken had en zich absoluut niet bekommerde om haar welzijn. De teerling was geworpen: ze zat voor de rest van haar leven aan hem vast en kon alleen maar hopen dat hij in een betere stemming zou raken wanneer het kind eenmaal geboren was. Terwijl ze aan de koordjes van haar petticoat frunnikte, dacht ze maar liever niet na over de vraag wat er zou gebeuren als de baby een meisje was.

Edward wist dat hij laat was voor het feestje van de gouverneur, maar omdat het geen officiële gelegenheid was, maakte het niet zo veel uit. Zijn boze bui en frustratie waren verdwenen, dankzij de hoer in de kamer boven de taveerne. Eloise was nu al weken niet voor hem beschikbaar als vrouw – wat moest hij anders?

Hij liet zijn paard stapvoets lopen en snoof de nachtelijke geuren op die zo verschilden van die in het noorden, terwijl hij nadacht over alles wat hij sinds zijn terugkeer in Sydney al had bereikt. Zijn ballingschap was eerder beëindigd dan hij had verwacht. In november 1796 was hij samen met zijn mannen de haven van Sydney binnen gevaren. Het schip waarop ze naar het noorden waren vervoerd was net zo gehavend en onverzorgd geweest als de mannen zelf toen ze de paarden en weinig overgebleven voorraden hadden uitgeladen, en tijdens zijn afwezigheid was er veel veranderd. Nu men schatkistpromesses kon krijgen in plaats van de oude promesses die alleen tegen voedsel konden worden ingeruild bij de staatswinkels, was zijn kapitaal en dat van zijn medeofficieren overeenkomstig gegroeid.

Hij had zijn bezittingen uitgebreid door landconcessies te kopen van vrijgelaten gevangenen die weinig belangstelling voor het boerenbedrijf hadden, en door handel met de zeekapiteins, wier goederen hij met grote winst aan de kolonisten verkocht. Nu de regels betreffende het inzetten van arbeiders voor privégebruik soepeler waren geworden, hadden hij en de andere officieren niet alleen een monopolie op de handel en bezetten ze belangrijke machtsposities in de kolonie, maar hadden ze ook de beschikking over een groot aantal bedienden die door de overheid werden gevoed en gekleed en hun geen cent kostten.

Edward was tevreden. Zijn ballingschap was verleden tijd en zijn rijkdom nam gestaag toe. Het huis in Watsons Bay was bijna klaar en binnenkort werd hij vader. Hij had het helemaal gemaakt. Niets en niemand kon hem in de weg staan, zéker zijn vader niet, die er ooit nog spijt van zou krijgen dat Edward door zijn toedoen tot jaren ballingschap was veroordeeld toen dat vervloekte wijf hem en zijn maten voor de rechtbank had gedaagd. Hij begon zich weer op te winden. Zijn vader had hem te hulp moeten schieten en de vernedering stak hem nog steeds.

Toen hij in de verte de lichtjes van Government House zag, keerden zijn gedachten terug naar Eloise. Hij was nog maar net terug in Sydney toen hij een uitnodiging had ontvangen voor een diner in het hotel van de Duitser. Het had hem enigszins verbaasd, want hij had de zogenaamde baron maar één keer ontmoet toen hij in het hotel iets was gaan drinken. In sociaal opzicht was de man beslist niet zijn gelijke, maar omdat hij toevallig niets beters te doen had, was hij gegaan. De saaie avond was op slag veranderd toen hij werd voorgesteld aan de oudste dochter van de baron.

Eloise had de helderste groene ogen die hij ooit had gezien, lange gouden wimpers en een teer gezichtje dat was omlijst door een massa blonde krullen. Ze was lang – ze kwam bijna tot zijn schouder – had een slank figuurtje in haar ijsblauwe avondjurk en een decolleté zo smetteloos als albast. Ze droeg diamanten om haar hals en in haar oren, en haar haar werd naar achteren gehouden door een speld met een perfecte roos. Het effect dat ze op hem had was te vergelijken met een stomp in zijn maag en Edward had een paar seconden geen woord kunnen uitbrengen. Ze hadden wat beleefde zinnnetjes uitgewisseld en toen was ze doorgelopen, met ruisende rokken, een kaarsrechte

rug en dat weelderige haar dat in krullen van gesponnen goud rond haar schouders danste. Hij had nog nooit eerder zo'n begeerte gevoeld voor een vrouw en had meteen besloten dat hij haar hebben moest.

Hij had haar continu het hof gemaakt, al zijn charmes in de strijd gegoooid en zijn ongeduld beteugeld toen ze hardnekkig weigerde hem zelfs maar een kuis kusje te geven. Toch had hij ervan genoten, want Eloise was als ijs en vuur en hij vond de uitdaging waar ze hem voor had gesteld onweerstaanbaar.

Algauw had hij een bres geslagen in haar verdediging en eind januari waren ze in het huwelijk getreden, slechts twee maanden na hun eerste kennismaking. In het echtelijke bed bleek dat hij gelijk had wat het vuur betrof en hij begeerde haar meer dan ooit toen ze hem al snel vertelde dat ze in verwachting was.

Edward klemde zijn handen strakker om de teugels. Liefde had geen rol gespeeld toen hij Eloise had veroverd. Hij was alleen met haar getrouwd omdat hij haar schoonheid wilde bezitten, maar nu werd zijn begeerte sterk op de proef gesteld. Ze lag constant in bed omdat ze misselijk was en wanneer ze opstond, liep ze in haar nachtkleding door het huis. Hij walgde van de stank van haar gekots en van haar gezwollen lichaam en het irriteerde hem als ze niet met hem mee wilde naar sociale aangelegenheden. Hij had op feestjes en dansavonden willen pronken met zijn mooie, slanke Eloise, en hij had willen genieten van de afgunst die hij zag in de ogen van andere mannen.

Hij spoorde zijn paard aan tot galop en besloot niet meer te denken aan de tekortkomingen van zijn vrouw en zijn gebrek aan geduld met haar. Wanneer een huwelijk tijdelijk beperkingen had, moest je elders genot zoeken. Eloise mocht nog van geluk spreken dat hij zijn echtelijke rechten niet opeiste.

Kaap de Goede Hoop, september 1797

De *Empress* ploegde door de ruige zee, naar links en rechts hellend als een varken dat zich in de modder wentelt. De storm was opgestoken zodra ze Zuid-Afrika hadden verlaten en er waren maar weinig passagiers die zich goed genoeg voelden om hun hut uit te komen.

Alice Hobden had moeite overeind te blijven in de kleine hut. Twee jaar had ze in de stoffige hitte van Kaapstad gevochten tegen de

malaria en nu vroeg ze zich af of ze zich niet had vergist toen ze had gedacht dat ze sterk genoeg was voor de reis, maar de wetenschap dat Jack in New South Wales op haar wachtte, had de doorslag gegeven. Ze verlangde zo naar hem. Nadat ze haar besluit had genomen, had het nog bijna een jaar geduurd voordat ze een plaats had kunnen krijgen op een schip dat zo ver oostwaarts voer en nu ze eindelijk naar hem op weg was, mocht ze niet gaan zwelgen in zelfmedelijden en moest ze doodgevoelen proberen de voortdurende onpasselijkheid van zich af te zetten.

Ze keek naar haar hutgenoot, een vrouw van middelbare leeftijd met een irritante stem die niets deed dan klagen. Ze was net als Alice op weg naar New South Wales, waar haar man in het leger zat. Godzijdank sliep ze nu en Alice begon met een zucht van verlichting haar dikke, blonde haar op te steken. Ze had het grootste deel van de dag voor Morag gezorgd, maar als dank alleen maar nog meer gezeur te horen gekregen.

Alice huiverde terwijl ze probeerde haar evenwicht te bewaren. Het was een bitterkoude nacht en ze ging net zo lief niet naar buiten, maar als ze de tweede kudde merinosschape veilig en wel bij Jack wilde krijgen, moest ze wel. Ze betastte de geldgordel die ze onder haar kleren droeg en zelfs niet had afgedaan toen ze hoge koorts had. Hij was een stuk lichter dan toen ze uit Sussex was vertrokken, maar drukte nog steeds aangenaam op haar heup toen ze haar japon en petticoat schikte. Ze sloeg haar reiscap om zich heen en rechte haar smalle schouders. Ze bevond zich in een hachelijke situatie die nogal angstaanjagend was, maar als Jack de overtocht in het ruim van het gevangenischip had overleefd en evengoed de toekomst optimistisch bleef inzien, had zij geen recht zich te beklagen over een ruige zee.

Opeens, zonder enige waarschuwing, hief het schip zijn steven op en stortte in een dal tussen de golven met een klap die al het hout deed trillen. Alice verloor haar evenwicht, werd in haar smalle kooi gesmeten en stootte haar hoofd keihard tegen een balk. Ze bleef verstuft liggen. Het was alsof die klap haar van al haar energie had beroofd, want opeens was ze te moe om zich te bewegen. Misselijk en met een bonkend hoofd sloot ze haar ogen en begon ze aan plezieriger dingen te denken.

Sussex leek erg ver weg en ze verlangde er zo naar terug. Bijna veertien jaar had ze op de boerderij gewoond en op de laatste dag had ze

alles nog eens heel goed bekeken omdat ze wist dat ze het nooit meer zou zien en zich alles goed in het geheugen wilde prenten, opdat ze, wanneer ze eenzaam en bang was zoals nu, met gesloten ogen het rieten dak boven de kleine ramen zou kunnen zien en daar troost uit kon putten.

Ze glimlachte toen ze de van leem vervaardigde muren voor zich zag, en de stenen vloer die was uitgesleten door alle mensen die er hadden gewoond in de twee eeuwen sinds het was gebouwd. Ze herinnerde zich hoe haar voetstappen zachtjes hadden weerklonken tegen de muren wanneer ze over de stenen vloer liep en hoe de geur van het haardvuur diep in de eikenhouten balken van het plafond was gedrongen. Zwarte plekken ontsierden de muren boven de kaarsen en kaarsvet hing als ijspegels aan de metalen muurlampen, als een herinnering aan de donkere winternachten wanneer de wind om het huis loeide en ze de eerste lammeren naar binnen haalde, naar de warmte van het vuur.

Alice klampte zich vast aan de randen van haar kooi en beklom in haar verbeelding de smalle, krakende trap naar de slaapkamer onder het rieten dak. De vloer liep aan de voorkant iets af en daar was een klein raam dat met een ijzeren haak kon worden vastgezet. Het was bijna alsof een deel van haar in Sussex was achtergebleven, want terwijl ze heen en weer rolde in haar kooi zag ze de glooiende heuvels van de Sussex Downs rond de geploegde velden en het sappige gras van de weilanden glashelder voor zich. Schapen met zwarte koppen graasden onder een van storm bezwangerde lucht, maar steeds kwam de zon achter de wolken vandaan om de heggen te omlijsten met een gouden gloed.

Na een poosje merkte Alice bijna niets meer van het stampen van het schip, zo ging ze op in het uitzicht over de velden naar het riviertje dat onder de stenen brug door stroomde en over de kalkachtige bedding verder kabbelde tot het na het dorp Alfriston in zee uitstroomde. Ze zag de oude kerktoeren en de rieten daken van andere boerderijen langs de oever van de rivier en hoorde de klokken die werden geluid om de parochianen op te roepen voor het avondgebed.

Een traan gleed onder haar wimpers vandaan toen ze aan de dag van haar vertrek terugdacht. Ze had het huis verlaten voordat de nieuwe eigenaar zou arriveren en was snel de deel overgestoken. Haar sterke werkpaard stond geduldig bij het hek, met zijn neus diep in

het malse gras, terwijl hij met zijn staart de irritante vliegen wegjoeg die de zomerregens altijd met zich meebrachten. Hij had een ruige, bruine vacht, korte benen en een brede rug en Alice was dol op hem, ook al had hij een duivels temperament.

‘Ophouden met eten, Bertie,’ had ze gezegd, toen ze hem het bit en hoofdstel aandeed, de teugels over zijn nek legde en een deken over zijn rug gooide. ‘Als je niet oppast, word je veel te dik en we hebben een lange weg te gaan.’

Bertie had haar zijn gele tanden laten zien en ze had hem vol liefde geaaid. Toen had ze hem naar de boomstronk geleid om te kunnen opstijgen. Alles wat enige waarde had, was verkocht, inclusief haar zadel, maar Alice had al leren rijden zodra ze zelfstandig kon zitten. De deken was voldoende.

Er gleed nog een traan over haar wang toen ze zichzelf voorover zag leunen om het hek te openen. Ze had het opengelaten toen ze haar hielen in Berties flanken had gedrukt en hij over het erf was gelopen. Ze had recht vooruit gekeken, want haar toekomst lag nu ver achter de horizon.

Alice veegde de tranen uit haar ogen en snoot haar neus. De arme Bertie stond samen met de andere paarden vastgebonden op het dek en begreep natuurlijk helemaal niet wat er allemaal gebeurde. Ze stapte moeizaam uit de kooi, trok haar kleren recht, haalde diep adem om de mengeling van opwindning en angst te onderdrukken die haar vaak overviel, en liep wankelend naar de deur.

Ze had zich in een avontuur gestort dat zo gewaagd was dat ze amper kon geloven dat het allemaal echt gebeurde. Op haar vijftendertigste was ze op weg naar een nieuw leven in een nieuwe wereld, en toen ze de deur opendeed en meteen door de regen en het schuim werd geseseld, werd ze met haar neus op het feit gedrukt dat het wel degelijk waar was.

Er stond een zware deining en het kletsnatte dek ging op en neer. Ze klampte zich vast aan alles wat er maar beschikbaar was om te voorkomen dat ze overboord zou slaan. Binnen de kortste keren was haar cape zo nat dat hij zwaar op haar schouders drukte, en haar rokken en petticoats, die eerst nog door de wind waren gepakt, plakten al gauw als doorweekte lappen aan haar benen.

Moeizaam strompelde ze over het dek naar de kleinste paardenbox, die werd bewaakt door een jonge matroos die opdracht had ge-

kregen elk paard dat op hol dreigde te slaan, af te schieten. De acht paarden stonden met gespreide benen en hangend hoofd in de box, hun vachten donker van het water. Ze streelde Bertie, die chagrijnig naar haar opkeek, gaf hem wat haver en liep weer door. Hij was sterk en zou de reis wel overleven.

Haarspelden werden uit haar knot gerukt en losse lokken plakten aan haar gezicht toen ze het van de wind afwendde. Het was alsof ze het tegen een stormram moest opnemen en ze begon zich net af te vragen of ze de schapenhokken wel zou kunnen bereiken toen ze schrok van een stem in haar oor: 'U kunt in dit weer beter binnen blijven.'

Alice knipperde tegen de regen. 'Ik moet naar mijn schapen!' riep ze terug.

De man trok een grimas, pakte haar arm vast en toen worstelden ze samen verder over het dek tot ze enige beschutting vonden voor de deur van de kapiteinshut. 'Dank u,' hijgde ze, en ze streek haar natte haar naar achteren.

'Graag gedaan,' antwoordde hij en hij maakte een bijna spottende buiging. Toen bekeek hij haar van top tot teen. 'Henry Carlton, tot uw dienst, mevrouw.'

Ze voelde een prikkeling van belangstelling toen ze zijn knappe gezicht bekeek. 'Alice Hobden,' antwoordde ze.

'Aangenaam. Waar zijn die verdraaide schapen van u?'

'Benedendeks. Daar is het warmer. En droger,' zei ze laconiek terwijl ze haar natte kleding probeerde recht te trekken.

'Ze moeten erg belangrijk voor u zijn als u bereid bent uw leven voor hen in de waagschaal te stellen,' riep hij en op hetzelfde moment werden ze tegen elkaar aan gesmeten.

Alice bloosde hevig toen ze probeerde zich van hem los te maken en zich een houding te geven. 'Dat zijn ze ook,' antwoordde ze hijgend. 'Ze zijn alles wat ik heb.'

Hij hield haar overeind en kreeg pretlichtjes in zijn grijze ogen toen ze bleef blozen. 'Weet u zeker dat u naar beneden wilt gaan?'

'Ik kan wel merken dat u geen boer bent,' zei ze spits, met een blik op zijn dure kleding en met juwelen bezette dasspeld. Ze herinnerde zich nu dat ze hem in Kaapstad met een aantal bedienden in zijn kielzog aan boord had zien gaan.

'Maar ik ben wel een gentleman,' antwoordde hij. 'Sta me toe u te helpen.'

‘Hiervandaan red ik me wel,’ zei ze. ‘Maar toch bedankt.’

Hij zette de kraag van zijn cape op en verdween weer in de storm.

Alice keek hem na en giechelde. Hij had met haar geflirt en ze was erdoor geveleid, want hij was aantrekkelijk en had goede manieren. Toen tikte ze zichzelf op de vingers dat ze zich niet als een malle bakvis moest gedragen en daalde voorzichtig de smalle ladder af naar het ruim, waar de bemanning sliep.

De stank van braaksel, opgesloten beesten en etensgeuren sloegen haar in het gezicht en ze kneep haar neus dicht toen ze tussen de zwaaiende hangmatten door naar de hokken van de dieren liep. Het was er schemerdonker, want het ruim werd slechts verlicht door wat lantaarns en de dansende gloed van het vuur in de twee bakstenen ovens, maar het was er tenminste warm en omdat de matrozen er inmiddels aan gewend waren dat ze hier kwam, schonken ze geen aandacht aan haar.

Degenen die geen dienst hadden, sliepen of zaten te kaarten en te drinken. De kok schoof pannen met eten de ovens in en uit en gaf luidkeels opdrachten aan zijn assistent, en de jonge officieren zaten luidruchtig te dobbelen. De meesten zagen eruit alsof ze nog maar net uit de luiers waren, vond Alice, terwijl ze goed uitkeek waar ze haar voeten neerzette en over een verdachte plas heen stapte, maar dat was waarschijnlijk alleen maar een teken dat ze oud begon te worden.

De twee rammen stonden in afzonderlijke hokken, om te voorkomen dat ze met elkaar gingen vechten, en de acht schapen stonden aan de andere kant, in een hoek naast het slaapvertrek van de officieren. In het begin waren ze erg nerveus geweest, maar dat was vanzelf overgegaan en nu stonden ze met hun kop door de houten spijlen te mekkeren terwijl ze meedeinden met de bewegingen van het schip.

Ze bekeek ze stuk voor stuk en zag tot haar opluchting dat ze geen verwondingen of infecties hadden opgelopen en hun eetlust niet hadden verloren. Ze had hard onderhandeld om een goede prijs voor hen te bedingen en kon het zich niet veroorloven ze nu te verliezen. Ze ververde het stro en vulde de waterbakken en voedertroggen. De schapen waren een waardige verrassing voor de man die op haar wachtte.

Eveneens van Tamara McKinley:

Matilda's laatste dans
Storm over Jacaranda
Windbloemen
Zomerstorm
Onderstromen
Droomvlucht
Het land achter de horizon
De erfgenamen van het land
Kind van de oceaan
Morgenrood
Woestijnwind
Stemmen uit het verleden
Eiland in de wolken

Vierde druk, eerste in deze uitvoering, juni 2012

Oorspronkelijke titel: *A Kingdom for the Brave*

First published in Great Britain in 2008 by Hodder & Stoughton,
a division of Hodder Headline

Copyright © 2008 by Tamara McKinley

Copyright kaart blz. 8 © 2008 by Raymond Turvey

The right of Tamara McKinley to be identified as the author of this work has been
asserted by her in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2009, 2012 voor deze uitgave:

De Kern, een imprint van Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Els Franci-Ekeler

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagillustratie: © Shutterstock.com

Auteursfoto omslag: Jerry Bauer

Opmaak binnenwerk: v3-Services, Baarn

ISBN 978 90 261 6422 4

ISBN e-book 978 90 261 6423 1

NUR 302

www.dekern.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande
– overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of open-
baar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsop-
name- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.